

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Michaely Macurové a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: I. Š.
bytem x
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Hojdnem, LL.B.,
sídlem Francouzská 299/98, 101 00 Praha 10

proti Ministerstvo zdravotnictví
žalovanému: sídlem Palackého náměstí 375/4, 120 00 Praha 2

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí ministerstva zdravotnictví ze dne 8. 4. 2024, č. j. MZDR 1654/2024-5/PRO,

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 1. 7. 2024 domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu spočívající v tom, že žalovaný nevydal v zákonné lhůtě rozhodnutí o rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí ministerstva zdravotnictví ze dne 8. 4. 2024, č. j. MZDR 1654/2024-5/PRO, kterým zamítlo žalobkyninu žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky osobám sterilizovaným v rozporu s právem podle zákona č. 297/2021 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky osobám sterilizovaným v rozporu s právem a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 297/2021 Sb.“). Žalobkyně uvedla, že rozklad podala dne 22. 4. 2024 a že žalovaný nerozhodl ve lhůtě 30 dnů stanovené v § 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Lhůta pro rozhodnutí dle žalobkyně marně uplynula dne 22. 5. 2024. Žalobkyně dne 28. 5. 2024 uplatnila podnět k opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu. Nadřízený správní orgán označil tento podnět za nedůvodný, neboť byl podán předčasně, s čímž žalobkyně nesouhlasí. O jejím podnětu nebylo dle žalobkyně řádně rozhodnuto, žalobkyně tak vyčerpala všechny prostředky k ochraně před nečinností.
2. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zpochybňuje pasivní legitimaci v žalobě označeného správního orgánu, neboť rozhodnutí o rozkladu má být vydáno ministrem. Dále žalovaný poukazuje na to, že s ohledem na medicínskou složitost případu (rozsáhlejší zdravotnická dokumentace žadatelky, založená ve spise správního orgánu I. stupně) a nutnost věc

předložit rozkladové komisi se pro volbu a realizaci opatření proti nečinnosti spočívající v nevydání rozhodnutí o rozkladu i pro vydání samotného rozhodnutí o rozkladu uplatní lhůta dle § 71 správního řádu v délce 60 dní. V době podání žaloby (1. 7. 2024) tudíž ještě neuplynula lhůta k vyřízení podnětu ze dne 28. 5. 2024. Nadto samotný podnět k opatření proti nečinnosti byl podán předčasně s ohledem na lhůty podle § 71 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 88 odst. 1 správního řádu.

3. Podáním ze dne 11. 7. 2024 vzala žalobkyně žalobu v celém rozsahu zpět, neboť téhož dne obdržela rozhodnutí ve věci samé, a požádala o přiznání náhrady nákladů řízení, neboť ke zpětvzetí žaloby došlo výhradně z důvodu na straně žalovaného.
4. Podle § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
5. Soud proto řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.
6. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však žalobce podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.
7. Žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení, soud proto musel posoudit, zda jsou splněny výše uvedené podmínky pro její přiznání. Vycházel přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 2. 2011 č. j. 5 Ans 5/2010-49, v němž NSS uvedl, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že v žalobě tvrzená nečinnost byla odstraněna, ale je nutno výhradně pro účel posouzení otázky důvodnosti přiznání náhrady nákladů řízení posoudit, zda by žaloba jinak byla důvodná.
8. Podle § 79 odst. 1 věta první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
9. Mezi účastníky řízení nejsou sporná data jednotlivých pro věc významných událostí. Dne 22. 4. 2024 žalobkyně podala rozklad proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí její žádosti. Dne 28. 5. 2024 uplatnila podnět k přijetí opatření proti nečinnosti, dne 1. 7. 2024 podala žalobu. Žalovaný považoval podnět k přijetí opatření proti nečinnosti za předčasný s ohledem na § 71 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 88 odst. 1 správního řádu. Dne 11. 7. 2024 bylo vypraveno rozhodnutí o rozkladu datované dnem 10. 7. 2024.
10. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 297/2021 Sb., *na řízení o přiznání nároku se použije správní řád, pokud tento zákon nestanoví jinak.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *v řízení podle tohoto zákona činí lhůta pro vydání rozhodnutí nejdéle 60 dnů.*
11. Podle § 152 odst. 5 správního řádu *nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.*
12. Podle § 71 odst. 1 správního řádu *správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.*

13. Podle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.*
14. Podle § 88 odst. 1 věta první *neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání.*
15. Podle § 90 odst. 6 správního řádu *rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených v § 71. Lhůta počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí (§ 88).*
16. Ačkoliv žalobkyně i žalovaný odkazovali na lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu, městský soud má za to, že zákon č. 297/2021 Sb. stanoví pro rozhodnutí v řízení podle tohoto zákona speciální lhůtu v délce 60 dnů, kterou je třeba aplikovat namísto obecných pravidel uvedených v § 71 správního řádu. Sám zákon č. 297/2021 Sb. v ustanovení § 5 odst. 2 uvádí, že správní řád se pro řízení použije, nestanoví-li jinak. Ustanovení § 5 odst. 3 je právě tímto jiným pravidlem, které má před úpravou ve správním řádu přednost. I řízení o rozkladu je dle městského soudu řízením dle zákona č. 297/2021 Sb. (rozkladový správní orgán ve věci aplikuje hmotněprávní úpravu v tomto zákoně obsaženou), protože je možno učinit dílčí závěr, že pro rozhodnutí o rozkladu ve věci žádosti o poskytnutí jednorázové peněžní částky osobám sterilizovaným v rozporu s právem je správnímu orgánu dána lhůta 60 dní.
17. Další podstatnou otázkou je, od kdy tato lhůta běží. V tomto případě se již uplatní obecná pravidla uvedená ve správním řádu, ze kterých vyplývá, že lhůta pro rozhodnutí o odvolání (rozkladu) počíná běžet dnem předání spisu se stanoviskem prvostupňovým správním orgánem orgánu rozhodujícímu o odvolání (rozkladu), nikoliv tedy samotným podáním rozkladu, jak se nesprávně domnívala žalobkyně. To se v projednávané věci stalo dne 15. 5. 2024, kterým je datováno stanovisko právního odboru správního orgánu prvního stupně k rozkladu pro rozkladovou komisi ministra zdravotnictví. Tímto dnem započala běžet 60 denní lhůta pro rozhodnutí o rozkladu. Tato lhůta skončila dne 13. 7. 2024. Rozhodnutí bylo vydáno (vypraveno) dne 11. 7. 2024, tedy v zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí.
18. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud by došlo k věcnému projednání žaloby, žalobkyně by nemohla být se svou žalobou na ochranu proti nečinnosti úspěšná, neboť ministr vydal rozhodnutí o rozkladu ve lhůtě mu k tomu určené právními předpisy (správním řádem ve spojení se zákonem č. 297/2021 Sb.), a nebyl tak nečinný. Soud se proto dále nezabýval ani otázkou bezvýsledného vyčerpání prostředků nápravy, které právní řád k odstranění nečinnosti poskytuje.
19. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší a ve výroku II. rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
20. Stran zpochybnění označení žalovaného městský soud uvádí, že podle ustálené judikatury platí, že směřuje-li žaloba proti rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy, je žalovaným tento ústřední orgán (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3.

2019, č. j. 6 Azs 30/2019-29, 25. 8. 2006 č. j. 4 As 57/2005-64, č. 2800/2006 Sb. NSS, a ze dne 15. 1. 2004 č. j. 6 A 11/2002-26, č. 5/2004 Sb. NSS). Ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu je totiž pouze funkční složkou takového úřadu, která mimo jiné přezkoumává v řízení o rozkladu rozhodnutí v případě, že tento úřad vydal rozhodnutí jako ústřední správní úřad v prvním stupni. Správní orgán rozhodující o rozkladu i správní orgán prvního stupně představují stejný správní orgán vymezený zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti, přičemž rozdílné je pouze to, komu z hlediska vnitřního organizačního uspořádání správního orgánu zákon zakládá funkční příslušnost rozhodovat o rozkladu (srov. komentář k § 152 správního řádu in: FIALA, Z. a kol. *Správní řád: Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2020, dostupný v systému ASPI, a v něm uvedený rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-72, či rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019, č. j. 9 As 28/2018-37, odst. 20). Tyto závěry lze vztáhnout i na úpravu pasivní legitimace dle § 79 odst. 2 s. ř. s., kdy je dle žalobního tvrzení nečinný ministr či vedoucí jiného ústředního správního úřadu v řízení o rozkladu (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2019, č. j. 62 A 122/2019-60, rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 3. 2018, č. j. 6 A 114/2017-39, či rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 Ans 6/2010-43, a rozsudek rozšířeného senátu NSS z 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59, č. 3409/2016 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. 7. 2024

Mgr. Martin Lachmann

předseda senátu